

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 304. szám

2018. szeptember

**„Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr,
azokban, akik az ő szeretetében bíznak” (Zsolt 147,11)**

Isten szeme fénye

Marcello D’Orta *Isten ingyér teremtett bennünket* c. könyvében Nápoly környéki gyerekek „szent” témákban írt dolgozatait gyűjtötte össze. Ebben olvastam a következő mondatot: „Isten megteremtette az embert, majd háziasította.” Milyen jó hasonlat ez a háziasítás. Isten az Édenben „elvadult” embert próbálja megszeliđíteni, visszazeliđíteni magához már évezredek óta. Isten foglalkozása: emberszeliđítő. „Csak” azért teszi ezt, mert szeret bennünket.

„Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr...” (5Móz 7,7-8). Mi vagyunk az Ő szeme fénye, a mátkája, ahogy ezt nemrég egy igehirdetésben hallottam. Isten szereti az embert, mert szereti. Nincs különösebb oka rá. Így határozott. És gyönyörködni akar benne! Micsoda örömhír ez a magát sokszor senkinek tartó, a napról-napra bukácsoló embernek, aki nem meri elhinni, hogy szerethető! Ez az ige azért is jó hír, mert nem lehet kiérdemelni Isten szeretetét. Viszont ez a szeretet változásra, megváltozásra készítet, nem takarózhatunk örökké azzal, hogy „majd a Bárány vére mindent elfedez”.

Ezt jelenti Isten szeme fényének, mátkájának lenni: szeretve lenni és gyönyörködvé lenni (elnézést a nem magyaros kifejezésért). Ez a szeretet készítet minket arra, hogy megkérdezzük Istent: mi az, amiben gyönyörködsz, mit tegyünk másként, jobban, jól? (Néhány ige, ahol Isten gyönyörködéséről olvashatunk: Ézs 62, 3-5; 2Sám 22,20; Zsolt 45,12; Zsolt 147,10-11; Zsolt 149,4; Ez 20,41; Zsid 10,38.)

Isten annál inkább gyönyörködvé bennünk, minél inkább igazságban járunk, és kevésbé gyönyörködvé bennünk, minél inkább a gonoszság útján járunk. De Isten akkor is szeret soha el nem múló szeretetével, amikor a legkevésbé gyönyörködvé bennünk, mert azért szeret bennünket, mert szeret. Pont.

Simon Lídia

Rejtőzködő Jelenlét,
aki láthatóvá válsz bennem;
Áldozat,
mely áldozni hív;
Testeddel is testembe épülő,
a halandót így is végtelenítő Istenem,
áldalak jószágodért.
Kérlek, tégy szereteted jelévé.

Simon András

Beszámoló a csendesnapokról

Július 24-27. között a gyülekezetünk egy kis csoportja idén is elvonult csendesnapokra Katona Béla lelkipászorunk vezetésével. Ismét a Mátrában leltünk otthonra erre a pár napra, ugyanabban a rönkházban, ahol az előző 2 évben is voltunk, a mátraszentistváni sípark közelében. A program fő témája Jézus és a szükségeim volt, a mottó pedig: „sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van *szükség, valójában csak egyre.*” (Lk 10,41-42)

A pszichológiai elmélet, melyet lelkipászorunk felvezetett a témához: a Maslow-piramis (vagy Maslow-szükség-lethierarchia), mely Abraham Maslow amerikai pszichológusnak az 1950-es években kidolgozott szükségletelmélete. Szerinte az emberi szükségleteket hierarchikusan, piramis formájában lehet ábrázolni. A 7 szintes piramis alsó szintjein a hiány alapú szükségletek (hiányszükségletek) állnak, melyek elérése feszültségcsökkentéssel jár:

1. Fiziológiai: pl. éhség, szomjúság, alvás.
2. Biztonsági szükségletek: biztonságban, veszélyektől mentesen élni.
3. Szeretet, valahova tartozás szükséglete: másokhoz tartozni, befogadottnak lenni.
4. Megbecsülés szükséglete: teljesíteni, kompetensnek lenni és elnyerni mások tiszteletét és elismerését.

A magasabb szinteken a növekedés alapú szükségletek (növelik a belső feszültséget) vannak, ahol a cél a bennünk lévő lehetőségek kiaknázása:

5. Kognitív sz.: tudni, érteni, megismerni.
6. Esztétikai sz.: szimmetria, rend, szépség.
7. Önmegvalósítás szükséglete: az önkitaljesítés elérése és a lehetőségek megvalósítása.

Maslow szerint a piramis különböző szintjein található szükségletek csak akkor lépnek fel, ha az alattuk lévő szükségletek részben kielégítettek. Például a piramis második szintjén található biztonság iránti szükséglet csak akkor lép fel, ha az alsó

szinten lévő fiziológiai szükséglet részben kielégített. Azonban a piramis hierarchiája nem minden esetben érvényesül (pl. éhségstrájkolók esetében).

A keresztyének egy 8. szintet is megfogalmaznak, a transzcendens utáni vágyat. Mindenekelőtt az ember igazi mély szükséglete, hogy Istent keresse és megtalálja (Fil 1,21-24: „Mert nekem az élet Krisztus...”), hogy valódi közössége legyen Istennel, és valódi, ám tökéletlen közösségben legyen emberekkel itt e földi létben. Minden vágyunk tökéletes beteljesülése majd csak a mennyben lesz.

121. Zsoltár: „Tekintetem a hegyekre emelem...” Isten mindig betölti a szükségünket, de ezek nem öncélúan vannak betöltve, hanem akkor leszünk azok az emberek, akiket Isten használhat, és Ő akarja, hogy ezek erejével szolgáljunk.

A két teljes nap alatt elolvastuk a négy evangéliumot, vagy legalábbis egy részüket. Némelyikünket ugyanis annyira lekötött egy-egy ígerész, hogy inkább azon elmélkedett, abba mélyedt bele, másrészt pedig semmi nem volt kötelező, és ez szabadságot adott a Léleknek. A környék szépsége megadta az alaphangot a szemlélődéshez, elcsendesedéshez, pihenéshez.

Időről időre érdemes elgondolkodni az életünkön, annak alakulásán, vissza- és előretekinteni, és jó volt ránézni az életünkre abban a pár napban. Volt, akinek ez volt a legfontosabb témája, és kifejezte, hogy nagyon hálás ezért a lehetőségért.

Ahogy szétrebbentünk a csoportbeszélgetések, élménybeszámolók után, és üldögéltünk, sétáltunk az udvaron vagy a környéken, megszentelt hely lett a Mátra általunk. Ez hangozhat nagyképűen is, de azt biztosan hiszem, hogy Isten örült, amikor letekintett ránk.

A továbbiakban beszámolókat olvashatnak a testvérek a résztvevőktől. Először **Laczkovszkiné Ili** gondolatai következnek:

„Nagyon komoly lelki várakozással indultam a csendesnapokra. Azt szerettem volna, hogy az Úrral még erősebbre

fűzhessem a kapcsolatomat, és szóljon hozzám igéje által. Hát ez meg is történt már az első este.

Elolvastuk együtt a Lk 10,38-42 alapigét, és pásztorunk azt kérte, gondolkodjunk, mi az az EGY, ami valóban szükséges. Szeretném megosztani azokat a gondolatokat, amik ezzel az igével kapcsolatban nekem hangsúlyosakká váltak.

Olyan sok mindent tartok szükségesnek: az időjáráshoz alakítani a körülményeket, a gondoskodást, a mindennapok kiegyensúlyozott rutinját... Fel sem merül, hogy valóban egy a szükséges.

Élelem és víz nélkül napokig ellehetünk. Ha kevésbé odaadóan végzem feladataimat, sokszor egy vállrándítással túllépek rajta: majd holnap másként lesz... Ha lesz holnap. De vajon lesz holnap? Semmi sem biztosítja. Lehet, hogy lesz víz, élelem, de élet, az nem biztos. Márpedig az élet feltétele az éltető oxigén és a levegővétel. Azt ki garantálja? Ez a szükséges! Mária itta Jézus szavait, ette, táplálkozott a hirdetett igével. Szinte szívta magába - mint mi is - az éltető levegőt, az oxigént. Jézus közelsége, a Belőle áradó erő volt az, amire szüksége volt Máriának.

Sok mindenre igyekszem, mint Márta, úgy, hogy szinte nem veszek közben levegőt. Naná, hogy elfáradok, elfogynak az energiáim. Szükség, hogy közben megálljak töltődni, „levegőt venni”. Az ördög mindig mutat újabb és újabb feladatokat, hogy na, ha azt megcsinálod, majd akkor pihenhetsz, vagy majd vehetsz levegőt, ha lesz hozzá energiád.

Szükség: éhezni és szomjúhozni Jézust, az Ő igéjét, táplálkozni belőle, felszabadítani a lelkeket a „levegővételre”. Ha ezt nem teszem, elfáradok, fogy az erőm, könnyebben mondok le a kihívásokról, a megválaszolandó kérdéseim megválaszolatlanok maradnak, szinte már nem látok kiutat, „lélegzetvisszafojtva” nézek a jövő felé.

Szükség... ”Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtettek” (Mt 5,6). Ha felismerem ezt az igazságot, csak rajtam áll a fontossági

sorrend felállítása. Vegyek levegőt, Isten igéjét, ápoljam a kapcsolatot imában az Úrral, és a többiek megadatnak. Mária tudta, hogy az, amit Jézus kínál neki, mindennél többet ér, bár „ingyen” van. Megoldást ad a problémákra, erőt ad, kiutat mutat, felszabadít. És bár Máriának is le kellett küzdenie a benne rejtőző nőt, megérezte és jól állította föl a fontossági sorrendet. Nem a napi rutin elvégzése utáni, esetlegesen fennmaradó figyelméből, energiából szorított ki egy kicsit Jézus számára, hanem Őt tette az első helyre. Nos, ez a feladat számomra az elkövetkezőkben, de gondolom, lesznek Máriák és Márták is, akiknek szintén üzeni akart az Úr.”

Bán Andrea így írt az élményeiről:

„Ebben a pár napban - és ez többször is elhangzott - nem a boldogságot kerestük, hanem Istent. Lukács evangéliumából az ismert Mária és Márta története adta meg az alapot. Az első nap délutánján 3 dologgal foglalkoztunk: mi lehet az az egy, amire Jézus gondolt a történetben, mi az életem imádsága (mintha csak egy utolsó imádságom lenne), és mi az életem története?

A heti elmélkedésünkben Jézus szükségleteit figyeltük meg a Maslow-piramis alapján. Az első élményem nem volt túl jó, mert első reggel rögtön fejfájással indítottam, ami hát ugye az alapvető szükségék szintjén nem túl kielégítő. Mindannyiunknak volt már fejfájása, és tudjuk, hogy olyankor a koncentráció nem olyan, mint máskor. A napi legelső közös beszélgetés után, amikor mindenki a Bibliájával a hóna alatt igyekezett a számára legmegfelelőbb helyet megtalálni, én először a konyhába mentem, és megittam két nagy pohár vizet, hátha segít. Majd én is megkerestem a helyemet, ahol a legelső imádságom a fejfájásom csillapodásáért szólt, és mire elkezdtem olvasni Márk evangéliumát, már semmi bajom sem volt. Hálás voltam ezért a gyors segítségért, ahol megtapasztalhattam, hogy milyen gyors

választ tud adni Isten, ha keresem. Az első napon azt figyeltük meg, hogy Jézus hogyan reagál a környezetére, akkor, amikor a legalapvetőbb szükségletei sem voltak kielégítve, hiszen, felébresztették alvás közben, és nem mindig tudott enni, amikor éhes volt. Hogyan viselkedett Jézus, amikor látta környezetének szükségleteit? Mit kell tanulnom Tőle? Mert bizony, ha éhes vagyok, ingerültebb vagyok, és ha éjszaka a munkahelyemen a gyerekek sírnak, azt nehezen viselem (koraszülött osztályon dolgozom). Rácsodálkoztam Jézus viselkedésére. Ez még csak az első szint a piramison, és már bőven van mit tanulnom. És Maslow szerint a piramis különböző szintjein található szükségletek csak akkor lépnek fel, ha az alattuk levő szükségletek részben kielégítettek. Ha már az első szinten ilyen sok mindent kell megtanulnom, hogyan léphetek tovább?

Ezekre a kérdésekre kerestük a válaszokat az evangéliumokból: Jézusnak milyen betöltött és betöltetlen szükségletei voltak, mikor, mire, hogyan reagált, hol látjuk a legális és illegális szükségleteket az igében? Sokat gondolkodtam, hogy mi lehet az az egy, amire Jézus gondolt, és eljutottam a Mt 6,33-hoz: „keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

A megfogalmazott „életem imádságából” szeretnék egy mondatot idézni: "Uram, köszönöm a munkahelyemet, és tudom, hogy tudod, hogy mennyire nem szeretek éjszakázni, de köszönöm azt, hogy sokszor érzem, hogy ezért Te kompenzálsz!"

Az utolsó előtti napon az egyik kolleganőm írta, hogy szeretné az egyik éjszakai műszakomat elcserélni velem, vagyis menjek be helyette az ő nappalos műszakjában. Aki ismer és tudja, hogy ennek - más számára apróságnak - én mennyire tudok örülni, az tudja, hogy akkor szárnyaltam, és eszembe jutott, mit mondott Jézus: keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.”

Gábora Márk rövid összefoglalója:

„Lehetőségünk nyílt pár napot egy festői tájon, a Mátrában töltenünk a csendesnapok alkalmából. E napok alatt a téma: mire van igazán szükségünk? Az alapigében azt olvashattuk, hogy Mária a jó részt választotta, a szükségest, mert csak egyre van szükség, az az egy pedig Jézus hallgatása. Ha Jézusra hallgatunk, és rá figyelünk, akkor őt fogjuk követni, ami az életre vezet. A beszélgetéseink során ezzel kapcsolatban elmélkedhettünk és beszélgethettünk. A napjaink legnagyobb részét a bibliaolvasás tette ki, ami Jézus hallgatása. Sok lelki élményben és lelki utazásban vehettem részt a csendesnapok alkalmából.”

Simon Lídia

Krisztus

Krisztusom,

én leveszem képedet falamról.

Torz hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.

Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.

Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló. Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.

Hangod fájó hullámokat kavart, mikor a sok beszéd után rekedten újra szólani kezdél. Megtépett és színehagyott ruhádon vastagon ült a nagy út pora, sovány, széltől-naptól cserzett arcodon bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két parázsló szemedből sisteregve hullottak borzas szakálladra az Isten könnyei –

Dsida Jenő

Elöljárószó

Keresőbarát gyülekezet

„Nagy kérdés, mivel lehet felébreszteni az internet előtt görnyedő, mobiltelefonjába mélyedt, tévé előtt bámuló posztmodern ember figyelmét, és egy még nagyobb kérdés, ha már felkeltettük, hogyan lehet tartósan fenntartani azt.”

Rick Warren a céltudatosságról szóló könyveivel vált ismerté a kereszténység körében. Sokan olvassák interneten is elérhető "Napi remény" c. áhítatát is: <https://napiremeny.blog.hu>. Warren egyik legismertebb műve a fenti kérdésre keresve a megoldást a céltudatos gyülekezet milyenségével foglalkozik és attól zseniális, hogy pofonegyszerű dolgokat ír le. Nem találta fel a spanyolviaszt, láthatóan előszedte a józan paraszti eszét, és nem is félt használni, és szépen leírta, mitől lesz - az ő szavaival élve - "keresőbarát" az istentisztelet. Megközelítésében először is különbséget tesz látogatók és vendégek között, ami a gyülekezet hozzáállását illeti. A látogató kifejezésben benne van valamiféle ideiglenesség, mint amikor az ember egy villanásnyi időre beugrik valahova, körbenéz, és amint lehet, távozik is. A vendégség ennél sokkal mélyebb minőség. A vendég az, akiért jó esetben mindent megtesz az ember. Tudjuk azt jól, Jézus idejében még a lábát is megmosták, szobát készítettek elő neki, ha kellett még a testi épségét is garantálták. A vendéggel valamiféle közösség is kialakul, míg a látogatóval inkább csak informális a kapcsolat.

Nagy kérdés, hogy a gyülekezetben látogatókra vagy vendégekre számítunk? Azaz olyanokra, akik benézhetnek hozzánk, és mintha csak üvegfalon át látnának, megfigyelhetik az istentiszteletet, vagy inkább az egész istentisztelet úgy szerveződik, hogy az ő igényeik legyenek a középpontban, az apró részletek is az ő zavartalanságukat szolgálják, hogy képesek

legyenek megsejteni valamit abból, kik közé is érkeztek. Vagyis egyszerűen fogalmazva, a látogató hozzánk alkalmazkodik, a vendéghez viszont mi alkalmazkodunk.

De mi jellemez egy olyan istentiszteletet, ahol minden a vendégekért történik? Warren úgy látja - és igaza is van -, hogy leginkább az első tíz perc - noha nemcsak az - a kritikus: ennyi idő alatt a vendégek java része valószínűleg végleg elhatározza, hajlandó lesz-e legközelebb is visszajönni a gyülekezetbe, vagy soha többé be nem teszi a lábát. Ha egy pillanatra elfogadjuk ezt az állítást, akkor az a furcsa helyzet áll elő, hogy az ajtónállók, az első mosollyal, kézfogással, rövid beszélgetésekkel szolgáló gyülekezeti tagok sokkal inkább kulcsszereplőkké válhatnak a vendéglátásban, mint a lelkipásztor vagy az énekkar. A vendégek ugyanis - ha korábban még nem jártak gyülekezetben - jó eséllyel úgy érkeznek meg, hogy tele vannak félelemmel. Fogalmuk sincs, kik járnak a közösségbe, mit kell csinálni, hogyan kell csinálni, mit tehetnek meg anélkül, hogy bárki vallásos érzéseit sértenék... És amitől a leginkább tartanak: hogy esetleg meg kell majd szólalniuk a nyilvánosság előtt, a személyes életükből kell felfedniük valamit, mégpedig idegenek előtt. Az újonnan érkezők ezért egyetlen dolgot szeretnének: valahogy megbújni a tömegben. Bár jelen vannak, mentálisan mégis biztos távolból akarják figyelni az egészet. Ezt a görcsöt Warren szerint csak úgy lehet oldani, ha minden kis apróság a vendégeket szolgálja, és különösen az első kritikus tíz percben a verbális és non-verbális kommunikációs csatornákon egyaránt áradnak a belső feszültséget csökkentő üzenetek. Itt nagyon egyszerű dolgokra kell gondolni. Például a vendégek, ahogy belépnek, kapnak egy tájékoztató brosrút, amin pontosan látják mikor mi fog történni az istentisztelet során, ami

ugyancsak csökkenti az ismeretlentől való félelmüket. Az alkalom előtt zene szól a háttérben, nincs hullacsend, mert az emberek "klubhangulatban" inkább hajlandóak beszélgetésbe elegyedni, mint amikor senki nem mer megszólalni a csend közepén. Az ige hirdetés témájának kiindulópontja nem egy nehezen érthető bibliai textus, hanem egy teljesen általános probléma, amivel hívő és nem hívő is küzd mindennapjai során, de természetesen a Szentírás szemszögéből megközelítve.

Rengeteget lehetne írni arról, hogyan épülhet fel egy "keresőbarát" istentisztelet, az előzőekben felhozott kis apróságok csupán ötletek, apróságok egy ötletkondérból merítve, melyeket nyilván a gyülekezetünkben nekünk, magunknak kell specifikálnunk. Egyébként maga Warren is határozottan figyelmezteti az olvasóit arra, hogy ne másolják le szolgai módon az általa leírtakat, hiszen azok egy általa alapított amerikai közösség életterében valósulnak meg. Ám az elvek, a szemléletmód, és azért jó néhány konkrét tanács sem tűnnek annyira "Amerikához kötötnék", hogy akár a mi gyülekezetünkben ne lehessen őket megvalósítani.

Kívánom, hogy gyülekezetbe járóként tudjunk az embereknek "emberük" lenni, akik nem a "térítendő látogatót", hanem a vendéget látják bennük.

Rick Warren "Céltudatos gyülekezet" és Sitku Tibor blogja nyomán - Lesták Károly

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm ismét a Testvéreket. Így, szeptember elején szeretnénk picit visszatekinteni a mögöttünk álló nyárra, felidézni és megosztani mindenkivel az átélt élményeinket. Mindannyian igyekeztünk ebben a pár hónapban kipihenni az előző év fáradalmait, és fizikailag, lelkileg is feltöltődni, hogy a következő évnek újult erővel és lelkesedéssel tudjunk nekifutni.

Ifjúságunk életében az *ifjúsági nyaralás* minden évben a nyár kitüntetett eseménye. Ebben az évben is 5 napot töltöttünk el Pécsváradon, a Mecsek szívében július 11-15. között. Idén 26 fő vett részt a táborozáson, a 7 autó alig fért el a szálláshoz tartozó parkolóban. Ez a szép létszám most csak a pesterzsébeti fiataloknak köszönhető, és nem kis odafigyelést igényelt, hogy minden helyszínen minden táborozó meglétét ellenőrizzük, nehogy elhagyjunk valakit az erdőben, vagy otffelejtsünk a strandon. Minden évben fontos szempont a helyszín kiválasztásánál, hogy csendes, nyugodt helyen lehessünk együtt, ahol ki tudunk kapcsolódni, és a világ zajától távol csak Istenre tudunk figyelni. A szállásunk most Pécsváradon a hegyoldalban feküdt. A kertben egy kisebb foci pálya volt, és az erdő szélén álló házainkat több százéves gyümölcsös övezte, a teraszokról pedig a Villányi hegységig terjedő kilátásban gyönyörködhettünk.

És hogy mi mindennel töltöttük ezt a pár napot? Kihasznlva a Mecsek nyújtotta lehetőségeket, szerveztünk egy egész napos túrát Óbányáról fel a Cigány-hegyi kilátóig, majd az esti alkalmat együtt töltöttük az éppen Óbányán nyaraló kiskőrösi református gyerektábor tagjaival (Óbánya egy szűk völgyben fekvő takaros kis falu, ahol valamikor a múlt században megállt az idő). A fiatalok és vezetőik is nagy szeretettel fogadtak bennünket, együtt dicsőítettük Istent, részt vettünk egy tanításon, és megismertük egymást különböző játékokon keresztül. Másnap Orfűre látogattunk el, ahol az aquaparkban töltöttük a napot sportolással, csúszdázással és sok egyéb vízi programmal. Ezekén kívül ellátogattunk a Mecsextrém kalandparkba, mely az ország egyik legnagyobb erdei *kalandparkja*. Itt különféle eszközökön és pályákon próbálhattuk ki ügyességünket és képességeinket, szórakoztatva ezzel nemcsak magunkat, hanem társainkat is. A vasárnap délelőttöt pedig a Pécsi Baptista Gyülekezetben töltöttük, ahol énekekkel és

bizonyágtételekkel szolgáltunk. Macher Tivadar lelkipásztor és a gyülekezet nagy örömmel fogadtak bennünket, és szeretettel üdvözlük a Pesterzsébeti Gyülekezetet.

A legnagyobb hangsúlyt azonban - a sok-sok szórakoztató program mellett - az Istennel töltött idő kapta. Napközben többször tartottunk kiscsoportos beszélgetéseket. Ilyenkor 4-5 fős csoportokban kerestünk egy csendes helyet, beszélgettünk az előző esti tanításról, és megosztottuk egymással a gondolatainkat, nem csak az éppen terítéken lévő témában, hanem az életünk egyéb dolgaiba is beavattuk egymást. Igazán őszinte beszélgetéseken vehettünk így részt. Az esti alkalmakon a dicsőítő csapat vezetésével együtt énekelünk, és tanításokat hallgattunk meg. A hét témáját ebben az évben József története határozta meg, és az ő élete mentén kerültek elő különböző témák. Az első estén Katona Béla lelkipásztor testvér beszélt nekünk a csalódás témájában, majd az azt követő este az óbányai közös alkalmunkon Katona Ede vezetésével arról gondolkodtunk, hogy hogyan jelenik meg és milyen szerepe van a szenvedélynek és a tűznek a hívő ember életében. Pénteken Katona Bernát tartott egy alkalmat, ahol az igazságosság témája volt a középpontban, majd szombaton a gyülekezet új teológusa, Győri Kolos beszélt a békességről.

Rengeteg élménnyel gazdagodtunk, és ezeket itt egy cikkben bármennyire is szeretném, nem tudom átadni. Éppen ezért az ősz folyamán majd tartunk egy képes beszámolót a nyaralásról, ahol talán megmutathatjuk egy kis szeletét annak a jókedvnek, vidámságnak, és bizonyágtételeinkben beszámol-hatunk azokról a személyes megtapasztalásokról, amiket átéltünk ez alatt a pár nap alatt.

Viszont kezdődik az iskola, és évkezdésnek nem sok diák örül. Ismét a könyvek, füzetek és tollak hevernek szanaszét a szobákban. Nagyon jó viszont, hogy ilyenkor ismét elkezdődnek az ifjúsági órák. Sok erőt adnak és energiával töltenek fel az igei üzenet

mellett a jó beszélgetések, a játékok és a közösen töltött idő is. Az ifjúság idén sok új taggal bővül. Többen most kezdik a gimnáziumot, így a gyülekezeti rend alapján most már a mi csoportunkhoz tartoznak. Azonban olyanok is vannak, akik más ifjúságokból látogatnak el néha hozzánk, sőt olyanok is, akik most ismerkednek a gyülekezetünkkel. Mindannyiuknak nagyon örülünk, és imádkozunk, hogy érezzék jól magukat közöttünk és tudjanak növekedni.

Koszorus-Lovász Debóra

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást a gyülekezetben, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat működése szerint az előző interjúalanyunk továbbadja a „labdát” egy következő testvérnek. Ezúttal kivételesen az előző előtti interjúalanyom adta tovább a szót valakinek, ennek jegyében **Surányi Mártával** beszélgettem.

1. A beszélgetésünk részleteinek egyeztetésekor monddat, hogy Erzsébeten dolgozol. Mivel foglalkozol a hétköznapokban?

Egy éve a 20. kerületi Családsegítő Szolgálatnál vagyok családsegítő. Előtte 19 évig mással foglalkoztam: öt gyerekünk született, jó sokáig gyesen voltam, és még a főállású anyaságot is kihasználtam, majd a férjemnek segítettem be a munkában. Ez egy ajándék időszak volt, de tényleg hosszú – gyakorlatilag a fél életem. Nagyon nehéz volt újra belevágni a munkába, vissza-integrálódni és újból itt is megállni a helyem.

2. Heten vagytok a családban. A férjed egy nagyon egyedi szolgálatot végez, a börtönmissziót – ezt közületek ő egyedül teszi. Mi az, ami közös szolgálatotok?

Van egy közös „projektünk”, amit nagyon szeretünk: a bábozás. Mesei elemek

felhasználásával bibliai történeteket szoktunk átírni és előadni gyermekotthonokban, iskolákban. Időközönként tesszük ezt, nem folyamatosan. Péter adja a technikai háttérrel, és többnyire én szoktam írni a darabokat. Családi körben szoktuk szétosztani a szerepeket: általában Julcsi, esetenként Zolika, unokatestvérek és én szoktuk előadni. A hanganyagot előre felvesszük, a „szinkronszínészek” többsége a gyülekezetből kerül ki. Hang és sok más tekintetben ez erősen kötődik a gyülekezethez.

3. Abban mennyire közös vagy másféle az utatok, ahogyan a hiteteket megélik?

A férjem más személyiség, mint én, jól kiegészítjük egymást. Péter feladat centrikus, én pedig ember- és kapcsolat-központú vagyok. Ez a keresztény életvitelünkben is megmutatkozik. Péter megy, cselekszik, aktívan szolgáltatásokat végez. Én pedig elcsendesedek, Isten jelenlétében szeretek lenni és dicsőíteni őt, és utána vagyok alkalmas arra, hogy lépéseket tegyek. Megértjük egymást, és toleráljuk, hogy ebben máshogyan működünk.

4. Emlékszem, hogy a lányaid nemrég merítkeztek be. Hogy élted ezt meg?

Nem igazán találok erre szavakat. Nagyon-nagyon hálás voltam. Nekem ez egy korai ajándék volt a Mennyből. Láttam Júliát a vízben, kezemben a törölközővel, és nehezen uralkodtam magamon, hogy ne sírjak. Kamillánál is így voltam, csak Júlia volt először, az hatott rám először nagyon erősen. Megrendítő volt számomra.

5. Melyik az az igevers vagy ének, ami mostanában megszólított?

"Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják." (Máté 7,7-8) El tudok feledkezni arról, hogy Isten várja, hogy kérjek, el tudok sodródni. Meghat, ahogy Isten meghallja a kéréseimet, és tényleg mindig sokkal többet ad, mint amit kérek. Az énekek közül a Hillsongtól az Elohim az, ami mostanában leginkább szól

hozzám. Nem is annyira a szöveg számít, hanem az, ahogyan igazi atmoszférát teremt az Isten imádatára. Istennek azt az oldalát mutatja, ami a gyengéd, a jóságos, a szerető Atya.

A szokásos utóirat a részemről: a rovat elolvasása után van lehetőségünk arra, hogy imádkozzunk aktuális interjúalanyunkért, megszólítsuk, kérdéssel vagy kedves hozzászólással, bátorítással megkeressük. ☺

Palotai Krisztina

Arra biztatom a testvéreket, hogy bátran írják meg gondolataikat az újságba, hiszen ez is egy fórum, ahol a hitünket, hálánkat, kéréseinket, élményeinket igazgyöngyként megoszthatjuk egymással. (a Szerkesztő)

Következő lapzárta: szeptember 27.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK):
vasárnap 9:00-10:00

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady Endre - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai munkatárs: Gál Tamás

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu